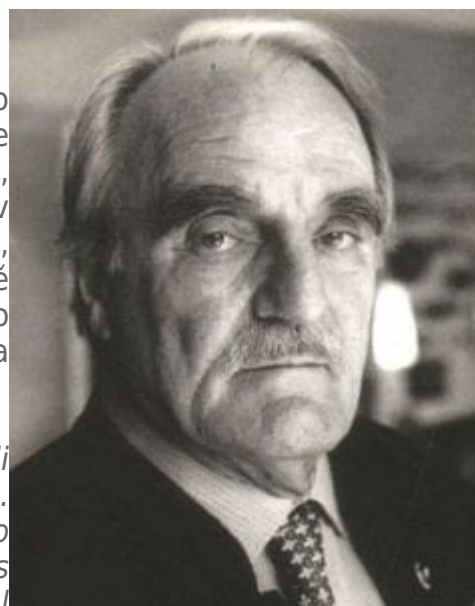

Autor: Srdja Trifkovic

I když už uplynulo čtyřicet let od doby vydání jeho prorockého dystopického románu *Tábor svatých* [1] [2], je zde Jean Raspail stále s námi. Stále více smířený s faktem, že naše civilizace je na „cestě do záhuby“. Jak uvedl v rozhovoru, který vyšel 25. října 2013 ve *Valeurs Actuelles*, tak nemá absolutně žádný zájem připojit se k velké skupině intelektuálů, kteří plýtvají mnoho času debatami o přistěhovalectví, protože takové debaty považuje za zbytečné:

„Lidé již totiž podvědomě tuší že Francie, tak jak ji vytvořili naši předkové před staletími, je na cestě do záhuby. Obecenstvo je zabavováno nekonečnými řečmi o přistěhovalectví, avšak konečná pravda není nikdy nahlas vyslovena. Pravda, která je nevyslovitelná, jak poznamenal můj přítel Jean Cau. 3] Protože kdokoli se ji odváží vyslovit je okamžitě štván jak divá zvěř, odsouzen a posléze zavrhnut. Richard Millet se k této pravdě přiblížil a podívejte se co se mu přihodilo!“

Jean Raspail

(Známý francouzský spisovatel vyvolal v srpnu 2012 skandál, kdy publikoval esej „Literární chvála Anderse Breivika“ (Éloge littéraire d’Anders Breivik) ve které tvrdí, že norský atentátník je produktem ideologicko-rasového rozdělení způsobeného neevropským přistěhovalectvím a z toho důvodu si ho Norsko „zasloužilo“. Podle Milleta „to co nazýváme literaturou“ není nic jiného, než „hédonistickou tvář nihilismu, jehož je antirasismus teroristickou pobočkou“, 4] kdy většina současných spisovatelů zastává roli „řezníků“ a „patolízalů“. V důsledku pobouření nad jeho esejem byl Millet přinucen odstoupit z místa editora v předním francouzském vydavatelství Gallimard. V otevřeném dopise 120 spisovatelů, který vyšel v novinách Le Monde bylo Milletův spis označen za „fašistický pamflet, který je hanbou literatury“.)

Raspail je obzvláště znepokojen tichou a všeprostopující konspirací mezi elitami, počínaje politiky. Na veřejnosti předstírají, že je všechno v pořádku, avšak za zavřenými dveřmi přiznávají problémy s přistěhovalectvím a identitou:

*„Mám k tomuto tématu mnoho otevřených dopisů od prominentních levicových i pravicových politiků, kterým jsem zaslal výtisky *Tábora svatých*. ‚Chápejte, nemůžeme to říct nahlas...‘ Tito lidé mají dvojí jazyk, dvojí svědomí. Nechápu jak to dělají! Problémem je, že lidé vědí, že jsou před nimi skrývány fakta. Desítky milionů lidí dnes nevěří oficiálnímu postoji v otázce přistěhovalectví. Nikdo z nich nevěří, že je to ‚příležitost pro Francii‘. Realita se jim vnucuje sama, prožívají ji každý den.“*

Jean Raspail je skálopevně přesvědčen, že asimilace přistěhovalců není možná, že celý model integrace je nefunkční. Říká, že i když bude pár ilegálních přistěhovalců navíc vyhoštěno anebo integrováno, jejich celkový počet bude dále narůstat – a nic to nezmění na fundamentálním problému: postupující invazi bezpočtu ilegálních přistěhovalců z Třetího světa do Francie a Evropy.

„Nejsem prorokem, avšak můžete jasně vidět nestabilitu těchto zemí [Třetího světa], kde neustále narůstá nesnesitelná chudoba zároveň s obscurním bohatstvím. Tito lidé se neobrací se svými protesty proti svým vládám, protože od nich nic neočekávají. Tito lidé se obrací na nás, Evropany, kdy přijíždí ve stále větších počtech na lodích, což můžeme dnes vidět v Lampeduse a zítra kdekoli jinde. Nic je od toho neodradí. A díky demografickému vývoji bude okolo roku 2050 ve Francii vyrovnaný počet rodilých (indigenních) mladých Francouzů a přistěhovalců. Hodně z nich se naturalizuje, což ovšem neznamená, že se stanou Francouzi. Netvrdím o nich, že jsou to špatní lidé, ale ‚naturalizace na papíře‘ nejsou naturalizace srdcí. Nemohu je považovat za krajany. Je nezbytně nutné, abychom drasticky přitvrdili zákony o přistěhovalectví.“

Podle Raspaila jsou zde dva způsoby, jak jednat s přistěhovalci.

„Bud' je přijmeme a Francie – její kultura a civilizace – bude vymazána tak rychle, že jí nestačíme ani vystrojit pohřeb. Což je podle mého názoru to, k čemu dojde. Anebo je zcela odmítneme – což předpokládá, že přestaneme uctívat Jiné a znovuobjevíme své sousedy. Což znamená, že se musíme občas přestat brát zřetel na „zešílevší křesťanské ideály“, jak je označoval Chesterton, nebo zvrácená lidská práva a zavedeme tvrdá opatření na naši kolektivní ochranu, abychom zabránili rozpuštění naší země v univerzální rasové kaši (mélange). Nevidím jiné možné řešení. Když jsem byl mladý, tak jsem hodně cestoval. Všichni lidé se kterými jsem se setkal, byli fascinující. Ale když je příliš mísíte, převládne animozita nad vzájemnými sympatiemi. Métissage není nikdy mírumilovná. Je to nebezpečná utopie. Podívejte se na Jižní Afriku!“

Raspail nicméně nevěří, že k těmto opatřením dojde a rovněž nevidí nikoho, kdo by byl „duševně vyrovnaný“ a měl odvalu udělat to co je potřeba. Trvá na tom, že „obhájci přistěhovalectví nejsou o nich větší lidumilové než já. Pravděpodobně mezi nimi není nikdo, kdo by si chtěl ubytovat tyto nešťastníky u sebe doma.“ Jde o „emocionální faleš, maelstrom nezodpovědnosti, který nás jednou pohltní“.

Podle jeho názoru zde může být jedna alternativa mezi podřízením a násilím (trdými opatřeními). Touto alternativou je vytvoření uzavřených indigenních komunit. Útěk Francouzů z oblastí, kde tvoří neevropští přistěhovalci většinu a masové protesty proti legislativě uzákonující homosexuální sňatky zvěstují novou formu komunitarismu a naznačují, že milióny Francouzů budou odporovat „civilizační změně“, prosazované levicí. V důsledku tohoto vývoje budou soupeřící komunitarismy posíleny vzájemnou animozitou, která vyústí do extrémně násilných střetů.

Raspail nevěří v náhlé a neočekávané obrození. „Vyžaduje to neobyčejně silného ducha...“

Vyžaduje to, aby lidé stále věřili ve svoji zemi. Nevidím, že by jich zde mnoho zbylo.“ Obroda by vyžadovala úplnou reformu státního školství a médií, včetně odepření prostoru pro učitele a novináře, kteří slouží nepříteli:

„Odstranili jsme posvátné z ideje národa, výkonu moci, minulosti země. Poškodili a zhanobili jsme sochu Francie (obzvláště levice!) až do té míry, kdy už nic nebudí úctu. Moc falešných ideálů, šířených státním školstvím a médií je bezmezná. Ale co se mě týče, žil jsem ve Francii 1500 let. Jsem spokojen s tím, co mám a nemám žádný zájem to měnit...“

Poznámky:

1] Název knihy pochází z poslední knihy Nového zákona – Zjevení svatého Jana:

„Až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn ze svého žaláře a vyjde, aby oklamal národy ve všech čtyřech úhlech světa, Góga i Magóga. Shromáždí je k boji a bude jich jako písku v moři. Viděl jsem, jak vystoupili po celé šíři země a obklíčili tábor svatých a město, které miluje Bůh. Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je.“ (Zj 20,7-9, ČEP)

2] Raspailova kniha vyšla i v hrůzostrašném českém překladu viz Martin Machovec: **Pobořený tábor**, Tvar 10/2010.

3] James Kirkup, **Jean Cau: Obituary**, The Independent 3é. června 1993.

4] V originále: „Ce qu'on appelle littérature, aujourd'hui, et, plus largement, la culture, n'est que la face hédoniste d'un nihilisme dont l'antiracisme est la branche terroriste.“

Článek Srdji Trifkovic **Jean Raspail's New Warning** vyšel v The Chronicles Magazine.